

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **KARDIOCENTRUM VYSOČINA CZA a. s.**, IČO: 260 16 877,
sídlem nám. Čsl. armády 26, Hluboká nad Vltavou

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 525/15, Praha 1

za účasti: **Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad**, IČO: 750 86 999,
sídlem Jeronýmova 1750/21, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2021, čj. MF-14480/2020/1203-17

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 26. 2. 2021, čj. MF-14480/2020/1203-17, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 5. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 26. 2. 2021, čj. MF-14480/2020/1203-17 („**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**malá rozpočtová pravidla**“) zamítl návrh žalobce na vyplacení části dotace ve výši 91 372 826,74 Kč požadované od Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, IČO: 750 86 999, sídlem Jeronýmova 1750/21, České Budějovice (dále jen „**osoba zúčastněná na řízení**“ nebo „**odpůrce**“).
2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 3. 2021.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve rekapituloval průběh správního řízení a podstatu sporu. Uvedl, že návrh žalobce mu byl jako příslušnému správnímu orgánu postoupen v červnu 2014 Ministerstvem pro místní rozvoj.
4. Mezi žalobcem jako navrhovatelem a osobou zúčastněnou na řízení jako odpůrcem byla dne 4. 9. 2008 uzavřena „Smlouva o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad“, ve znění dodatků č. 1 až 3 (dále jen „**Smlouva o dotaci**“). Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí účelové dotace na projekt s názvem „Relaxační a regenerační centrum Hluboká nad Vltavou, prioritní osa: 3 Rozvoj cestovního ruchu, oblast podpory: 3.1 Rozvoj infrastruktury cestovního ruchu“, registrační číslo projektu: CZ.1.14/3.1.00/02.00494 (dále jen „**Projekt**“). Dotace byla poskytnuta ve výši 49 % z celkových způsobilých výdajů Projektu, maximálně však v celkové výši 141 802 481 Kč. Dotace měla být žalobci poskytnuta ve třech etapách. Žalobce požádal dne 28. 7. 2009 o proplacení I. etapy Projektu ve výši 50 429 654,26 Kč, která mu byla odpůrcem proplacena dne 27. 10. 2009. Dne 27. 11. 2009 požádal žalobce o platbu za II. etapu ve výši 25 834 007,31 Kč a dne 30. 6. 2010 žalobce předložil odpůrci žádost o platbu za III. etapu ve výši 65 538 819,43 Kč. Tyto dvě žádosti o vyplacení části dotace nebyly žalobci nikdy proplaceny. Žalobce se proto ve sporném řízení před žalovaným domáhal po odpůrci vyplacení části dotace za II. a III. etapu Projektu ve výši 91 372 826,74 Kč.
5. Žalovaný dále v Napadeném rozhodnutí odůvodnil svoji příslušnost k rozhodnutí sporu. Smlouva o dotaci má dle jeho názoru veřejnoprávní charakter a jejím předmětem je poskytnutí peněžních prostředků z rozpočtu odpůrce, tedy veřejných finančních prostředků, o jejichž poskytnutí rozhodl subjekt veřejné správy (§ 16 odst. 6 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, v rozhodném znění). Smlouva o dotaci je sice smlouvou podle § 159 správního řádu, ale veřejnoprávní smlouvou svého druhu (*sui generis*), neboť ji nelze podřadit pod žádný z druhů veřejnoprávních smluv, které předpokládá správní řád. Příslušnost žalovaného k rozhodnutí sporů ze smluv o poskytnutí dotace z veřejných rozpočtů tak podle jeho názoru plyne z § 133 odst. 1

správního řádu ve spojení s § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Ke stejnému závěru lze dle žalovaného podpůrně dospět výkladem § 178 odst. 1 správního řádu, stejně jako na základě § 22 odst. 8 malých rozpočtových pravidel. Od 20. 2. 2015, kdy nabyla účinnosti novela malých rozpočtových pravidel provedená zákonem č. 24/2015 Sb., pak žalovaný rozhoduje podle správního řádu spory z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci podle § 10b odst. 1 písm. a) malých rozpočtových pravidel.

6. Poté, co žalovaný shrnul právní argumentaci žalobce a odpůrce, v části VI. Napadeného rozhodnutí přistoupil (A) k provedení a hodnocení důkazů předložených žalobcem a odpůrcem, přičemž provedení některých důkazů předložených žalobcem považoval žalovaný s ohledem na povahu sporu za nadbytečné, a (B) k právnímu hodnocení věci. V rámci právního hodnocení věci nejprve uvedl, že ze Smlouvy o dotaci plyne, že se dotace poskytuje pouze na způsobilé výdaje Projektu s tím, že podrobný popis způsobilých výdajů uvádí rozpočet Projektu, který je přílohou Smlouvy o dotaci. Z původního rozpočtu Projektu z února 2008 vycházela jak první, tak druhá smlouva o dílo, avšak podle tohoto rozpočtu nebyl ve skutečnosti Projekt stavebně realizován.
7. Dále žalovaný konstatoval, že „[v] čl. IV odst. 4 smlouvy o dotaci je ujednáno, že částka dotace, která bude příjemci poskytnuta, bude určena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů. Dále bylo v čl. V odst. 3 smlouvy o dotaci stanoveno, že příjemci budou proplaceny jen ty výdaje, které prokazatelně uhradil a doložil příslušným účetním dokladem. V souvislosti s tím byl příjemce podle čl. VI odst. 3 smlouvy o dotaci povinen zabezpečit, aby dodavatelé projektu fakturovali provedené práce tak, aby byl touto fakturací jednoznačně doložen účel jednotlivých fakturovaných částek a současně aby v ní byly přesně vymezeny konkrétní způsobilé a nezpůsobilé výdaje projektu
Příjemce dotace se v čl. VI. odst. 5 a 6 smlouvy o dotaci zavázal informovat poskytovatele dotace o všech skutečnostech a změnách, které mají vliv na plnění této smlouvy, zejména se zavázal poskytovateli dotace neprodleně oznámit jakékoli zamýšlené změny v průběhu realizace projektu. Dále byla v čl. VI odst. 8 smlouvy o dotaci příjemci výslovně stanovena povinnost realizovat projekt v souladu se žádostí o podporu projektu.“
8. Ze znaleckého posudku č. 2355/14/2017 však měl žalovaný za prokázané, že ke změně projektu založení stavby došlo již před podpisem první smlouvy o dílo a před zahájením stavebních prací. Podle žalovaného tak žalobce porušil čl. VIII odst. 1 Smlouvy o dotaci, když faktickou realizaci Projektu zahájil bez uzavření smlouvy o dílo. Z uvedeného znaleckého posudku č. 2355/14/2017 a dále znaleckého posudku č. 283-17 měl žalovaný dále za prokázané, že
 - Projekt nebyl realizován podle původní dokumentace ke stavebnímu povolení, přičemž změny neměly charakter nepředvídatelných, nýbrž je požadoval žalobce;
 - položkový rozpočet ke druhé smlouvě o dílo ze dne 5. 1. 2009, jenž byl vypracován na stavební dílo definované projektovou dokumentací ke stavebnímu povolení, a položkový rozpočet k dodatku č. 1 ke druhé smlouvě o dílo ze dne 14. 8. 2009, který byl
vypracován

na stavební dílo dle projektové dokumentace pro provádění stavby z prosince 2008 a odpovídá fyzické realizaci stavby, nejsou shodné;

- dodavatel stavby podstatně měnil rozsah předmětu plnění, neprovedené práce nebyly vypuštěny z fakturace ani přeceněny, byly fakturovány práce, které nebyly ve skutečnosti prováděny, byly upravovány částky ve sloupcích rozpočtů (k dofakturaci), některé práce byly fakturovány duplicitně. Do srpna 2009 měl být fakturován jiný rozsah prací, než byl skutečně prováděn, ač byly zjišťovací protokoly podepsány za objednatele i zhotovitele;
 - nejpozději od 29. 8. 2008 používal dodavatel dvojí značení objektů, které se objevilo až v dodatku č. 1 ke druhé smlouvě o dílo ze dne 14. 8. 2009.
9. Pokud jde o obsah znaleckých posudků a některých dalších důkazů a jejich hodnocení, odkázal žalovaný opakovaně na své pravomocné rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019, čj. MF-12109/2018/1203-11, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebnímu výměru č. 18/2014 zn. RRRSJ 30122/2014 ze dne 4. 11. 2014 vydanému Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 50 429 655 Kč (dále jen „**Rozhodnutí žalovaného o I. etapě**“).
10. Žalovaný dále vyšel z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 9. 2019, čj. 17 T 30/2018 - 10627, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, čj. 5 To 78/2019 - 10 768 (dále jen „**Trestní rozsudek**“), podle něž se dva jednatele žalobce (ve funkcích do 27. 3. 2009) a osoba vykonávající technický dozor dopustili ve spolupachatelství (i) zločinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 6 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokonaného a dílem ve stádiu pokusu, a (ii) zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, dílem dokonaného a dílem ve stádiu pokusu. Žalovaný přitom v Napadeném rozhodnutí citoval z bodů 133 a 134 odůvodnění Trestního rozsudku, v nichž Krajský soud v Českých Budějovicích mimo jiné uvedl, že „[z]a škodu způsobenou zločiny podle § 212 a § 260 tr. zákoníku je třeba považovat celou částku dotace, která byla vyplacena (dokonaný čin), resp. o kterou bylo žádáno (pokus), nikoli pouze tu část, která odpovídá fiktivně účtovaným stavebním pracím. ... S odkazem na již citované stanovisko Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Tpjn 300/2017 je třeba dále uvést, že při současném naplnění znaků obou trestných činů (podle § 212 i § 260 tr. zákoníku), tj. za situace, kdy je skutek spáchán zčásti ke škodě Evropské unie a zčásti ke škodě České republiky, je třeba v rámci ustanovení § 212 tr. zákoníku obžalovaným klást za vinu celou způsobenou škodu (tj. součet obou dílčích částek), zatímco v rámci ustanovení § 260 tr. zákoníku jen její dílčí část způsobenou ve vztahu k finančním prostředkům Evropské unie.“.
11. Žalovaný dále uvedl, že z Trestního rozsudku vyplývá, že nebylo prokázáno, že odsouzení sebe nebo někoho jiného obohatili, když jejich hlavním motivem byla zřejmá snaha maximálně urychlit výstavbu plánovaného komplexu a zjednodušit si způsob čerpání dotace. Úmysl získat pro sebe či jiného tak existoval „pouze v jakési nepřímé formě - co nejrychleji dostavět a zprovoznit hotel a poté v rámci zcela běžné podnikatelské činnosti pořizovat zisk“.

12. Žalovaný však zdůraznil, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí při uzavírání smlouvy o poskytnutí dotace podmínky stanovené poskytovatelem dotace, poskytujícím jednostranně peněžní prostředky z veřejných rozpočtů, a smluvní volnost jejího příjemce je omezena na přijetí nebo odmítnutí takto stanovených podmínek s následnou povinností akceptované dotační podmínky dodržovat.
13. Žalovaný dále konstatoval, že podle čl. VIII odst. 2 písm. e) Smlouvy o dotaci žalobce prohlásil, že „*nemá v rejstříku trestů záznam o pravomocném odsouzení pro trestný čin, jehož skutková podstata souvisí s jeho předmětem podnikání, paděláním či pozměňováním veřejné listiny nebo úplatkářstvím, nebo pro trestný čin hospodářský anebo trestný čin proti majetku podle hlavy druhé a deváté části druhé zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, ani proti němu nebylo v souvislosti s takovým trestným činem zahájeno trestní stíhání podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů; je-li příjemce právnickou osobou, týká se prohlášení podle tohoto ustanovení všech osob, které jsou jejími statutárním orgánem nebo obdržely plnou moc za účelem zastupování právnické osoby pro účely a realizaci této Smlouvy*“. Dále žalovaný uvedl, že v tomto odstavci Smlouvy o dotaci, je stanoveno, že v případě, že citovaná situace nastane, sdělí příjemce (žalobce) tuto informaci neprodleně poskytovateli dotace (odpůrci). V čl. IX odst. 10 Smlouvy o dotaci si pak odpůrce vyhradil právo pozastavit vyplácení finančních prostředků dotace. Žalovaný závěrem odůvodnění připomněl, kterými dalšími dokumenty se žalobce podpisem Smlouvy o dotaci zavázal řídit.
14. Celé odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak žalovaný shrnul s tím, že žalobce neunesl důkazní břemeno podle § 141 odst. 4 správního řádu, když neprokázal, že (i) Projekt realizoval v souladu se Smlouvou o dotaci, (ii) fakturace odpovídala skutečně provedeným pracím a (iii) některé práce nebyly fakturovány duplicitně. Žalovaný měl rovněž za prokázané, že ve prospěch žalobce spáchaly trestný čin „*statutární orgány a osoba v obdobném postavení jako zaměstnanec*“.

III. Žaloba

15. Žalobce předeslal, že Krajský soud v Českých Budějovicích rozhoduje (již podruhé, poprvé správní rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 6. 12. 2017, čj. 50 Af 5/2017 - 85) o jiné žalobě žalobce, která věcně souvisí s touto žalobou, neboť se týká neproplacení I. etapy Projektu (podle žalobce žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského soudu, proto proti jeho novému rozhodnutí ohledně I. etapy podal žalobu znovu), zatímco tato žaloba cílí na proplacení II. a III. etapy Projektu. Dále žalobce stručně vymezil čtyři žalobní body, u nichž následně rozvedl argumentaci.
16. Pod **prvním žalobním bodem** namítl nicotnost Napadeného rozhodnutí, neboť je podle jeho názoru vydal věcně nepřislušný správní orgán – žalovaný. Připomněl, že návrh na zahájení řízení podal v roce 2014 u Ministerstva pro místní rozvoj. S ohledem na novelizaci malých rozpočtových pravidel zákonem č. 24/2015 Sb. měl za to, že řízení zahájená před její účinností, tj. 20. 2. 2015, mělo s ohledem na zásadu zákazu retroaktivity dokončit toto ministerstvo a nikoli žalovaný. Podle žalobce je věcná příslušnost dána při zahájení řízení a její případné změny v průběhu řízení v důsledku změny legislativy nemají na věcnou příslušnost vliv. Na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 10 Afs 49/2016 - 33, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019 (ač žalobce neuvedl spisovou značku, soudu je z vlastní činnosti známo, že jde o rozsudek čj. 10 A 144/2015 - 80).

17. Jako **druhý žalobní bod** označil žalobce nepřekoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatečnost jeho odůvodnění, zejména pro opomenutí nebo marginalizaci důkazů předložených žalobcem ze strany žalovaného. Podle žalobce nesplňuje odůvodnění Napadeného rozhodnutí požadavky předpokládané § 68 odst. 3 správního řádu. V části týkající se skutkového stavu věci podle žalobce došlo k nedostatečnému hodnocení důkazů, žalovaný provedl toliko hodnocení důkazů samostatně, avšak nikoli v jejich souhrnu, „*tedy zejména i zhodnocení jejich vzájemné rozdílnosti či protichůdnosti – např. zejména znaleckých posudků a dalších odborných vyjádření*“. Žalovaný se podle něj nevypořádal s argumentací a důkazy předloženými žalobcem. To vše dle něj představuje podstatnou vadu řízení.
18. V rámci hodnocení jednotlivých důkazů žalovaný dle přesvědčení žalobce neuvedl, co podstatného z něj pro předmět řízení, resp. Napadené rozhodnutí dovodil, a proč dal větší váhu určitému důkazu, když v řízení existuje jiný důkaz, který vede k opačným závěrům. Za zcela absurdní označil žalobce části odůvodnění, resp. hodnocení důkazů, kde žalovaný uvedl jen „*správní orgán k obsahu tohoto ... a k jeho hodnocení odkazuje na pravomocné rozhodnutí Ministerstva financí č.j. MF-120109/2018/1203-11 ze dne 25.2.2019...*“ (tedy Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, pozn. soudu). Takovéto vyjádření považoval žalobce bez dalšího za neurčité a v důsledku za nepřekoumatelné. Přitom upozornil, že odkazované rozhodnutí se týkalo výhradně I. etapy Projektu spočívající v proplacení zcela jiných stavebních prací, resp. posuzování způsobilosti zcela jiných výdajů. Žalobce tuto situaci připodobnil k civilnímu soudnímu sporu v případě, kdy by žalobce podal proti žalovanému dvě žaloby z titulu nevrácených půjček a v první žalobě by neuspěl, přičemž soud by následně o druhé rozhodl tak, že by opět žalobce byl neúspěšný se zdůvodněním, že byl neúspěšný již v první žalobě, aniž by soud vzal v potaz a důkladně zhodnotil odlišnosti těchto případů (půjček), resp. odlišného skutkového základu. Žalobce označil za nepřipustné odkazy na skutkovou základnu jiného rozhodnutí v jiném řízení.
19. Pokud jde o Trestní rozsudek, připomněl jednak, že je napaden dovoláním, a dále uvedl, že realizace Projektu v rozporu se Smlouvou o dotaci se týkala především I. etapy, tedy dopad do hodnocení způsobilosti výdajů u II. a III. etapy nemůže být již z podstaty věci totožný. V Trestním rozsudku je dle žalobce sice shledáno porušení zákona a trestní odpovědnost dotčených tří fyzických osob, nicméně „*s odůvodněním, že by projekt ve svém důsledku (závěru) měl nárok na proplacení dotace, avšak odsouzení se snažili pouze urychlit čerpání proplacení této dotace*“. Dle žalobce tak může přetrvávat důvodný nárok na proplacení uplatněných způsobilých výdajů (či alespoň jejich určité části) Projektu.
20. Žalobce k tomuto žalobnímu bodu shrnul, že seznatelné hodnocení je patrné až ze samotného závěru Napadeného rozhodnutí, kdy dle žalovaného žalobce neprokázal, že Projekt realizoval v souladu se Smlouvou o dotaci. To však podle žalobce není ve vztahu ke II. a III. etapě zjištěnou skutečností, když žalovaný bez dalšího vyšel z Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, kde byla skutková základna a zejména množina způsobilých výdajů odlišná. Dále má ze závěrů Napadeného rozhodnutí plynout, že žalobce neprokázal, že

fakturace odpovídala skutečně provedeným pracím, což však dle žalobce žalovaný v Napadeném rozhodnutí vůbec nezkontroloval, když opět pouze odkázal na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, v níž byl však rozsah vykázaných prací zcela odlišný od II. a III. etapy Projektu. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že některé práce nebyly fakturovány duplicitně, potom měl absurdně žalobce tlačit do prokazování negativních skutečností, když má být prokazována toliko „komplementární pozitivní skutečnost“. V neposlední řadě žalobce měl za neodůvodněný závěr žalovaného vycházející ze závěru, že některé osoby spojené se žalobcem sice spáchaly trestný čin ve prospěch žalobce, avšak aniž by bylo patrné, jaký to mělo vliv na řešení otázky způsobilých výdajů II. a III. etapy Projektu, vůči nimž má nadto předmětný trestný čin být Trestním rozsudkem konstruován jen ve stadiu pokusu.

21. Podle **třetího žalobního bodu** měl být výrok Napadeného rozhodnutí - aniž by žalobce rezignoval na shora uvedenou námitku nepřezkoumatelnosti - v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a provedeným dokazováním, přičemž provedené dokazování bylo neúplné, když žalovaný nepřihlédl k důkazům ve prospěch žalobce. Za hlavní problém žalobce označil, že zjištěný (relevantní) skutkový stav není z Napadeného rozhodnutí seznatelný. Není z něj zřejmé, které konkrétní výdaje jsou nezpůsobilé, které měl fakturovat duplicitně, kde faktura neodpovídala skutečným pracím a v čem konkrétně byl Projekt realizován v rozporu se Smlouvou o dotaci.
22. Za překvapivé pak označil žalobce některé závěry žalovaného ohledně neunesení důkazního břemene (neprokázání) stran některých skutečností žalobcem, což vedlo k zamítnutí jeho návrhu na proplacení dotace, aniž by byl žalobce na toto vnímání věci správním orgánem upozorněn a byl vyzván k jejich prokázání. Pro rozhodnutí v souladu se zásadou materiální pravdy pak měl správní orgán provést dokazování sám i bez návrhu. Žalobce připomněl, že osoba zúčastněná na řízení disponuje kompletním spisem s relevantními informacemi (stran způsobilosti jednotlivých výdajů) k dotačnímu řízení.
23. Pokud žalovanému chyběl (dle konstatování v Napadeném rozhodnutí) podrobnější rozpočet, žalobce uvedl, že přílohou Smlouvy o dotaci je závazný rozpočet Projektu na cca jednu stranu A4. Smlouvu navrhovala osoba zúčastněná na řízení, žalobce měl pouze možnost ji podepsat, nebo ji odmítnout, tedy odpůrce se sám rozhodl mít jako součást závazné smlouvy takto stručně vymezený rozpočet, a proto je touto optikou nutné posuzovat rovněž otázku, zda jsou konkrétní výdaje způsobilé či nikoliv. Samotná dotační smlouva přitom dle žalobce počítá s tím, že vícenáklady nebo nezpůsobilé výdaje si ponese příjemce dotace. Napadené rozhodnutí mělo dle žalobce označit, které výdaje jsou nezpůsobilé a ponese si je žalobce sám; ostatní výdaje měl mít odpůrce povinnost proplatit jako způsobilé.
24. Žalobce přitom tvrdil způsobilost všech jím uplatněných výdajů v rámci II. a III. etapy Projektu, což prokazoval zejména znaleckými posudky, odbornými vyjádřeními a dalšími důkazy. Žalovaný tyto důkazní prostředky sice v Napadeném rozhodnutí zmínil, avšak relevantně je dle žalobceva názoru nezhodnotil, toliko ohledně nich odkázal na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě.

25. Žalobce dále pod tímto bodem považoval Napadené rozhodnutí za nesprávné, pokud jde o vyhodnocení relevance druhé smlouvy o dílo a dodatku k ní (se zhotovitelem HOCHTIEF). Žalobce upozornil na dvě zásadní z toho plynoucí skutečnosti: (1) Změny ve stavebních pracích oproti předložené projektové dokumentaci se týkaly téměř výhradně I. etapy Projektu a nikoli způsobilosti výdajů v rámci II. a III. etapy; (2) žalobce uzavřel druhou smlouvu o dílo dne 5. 1. 2009 (první smlouva o dílo s ní počítala) a dodatek k ní dne 14. 8. 2009. Stavba podle nich také fakticky od počátku probíhala. Dne 27. 11. 2009, kdy byla podána žádost o proplacení II. etapy, a dne 30. 6. 2010 při podání žádosti o proplacení III. etapy tak žalobce nemohl nikoho uvádět v omyl, neboť uplatněné způsobilé výdaje již odpovídaly realizované stavbě, druhé smlouvě o dílo a v téměř celé části II. a III. etapy i původní projektové dokumentaci. Dle žalobcových slov tak „*věcně („materiálně“) již toto bylo plně v souladu i s dotační smlouvou, pouze evidenčně („formálně“) došlo k nahlášení těchto změn odpůrci až 15. 3. 2010 (tedy dokonce ještě před předložením žádosti o proplacení III. etapy), a to z toho důvodu, že takto byl žalobce jako příjemce dotace instruován odpůrcem (z důvodu, že nahlášení všech změn ex-post po skončení stavby bude přehlednější a nebude se muset plán dávat ještě jednou ex-post do souladu se skutečností)*“.
26. Žalobce připomněl, že změny v projektu nebyly v průběhu realizační fáze ničím neobvyklým či dokonce zapovězeným (k jejich posuzování byly vydány Metodický pokyn ke způsobilým výdajům, včetně jeho příloh, a Metodické oznámení č. 14 ze dne 1. 5. 2009). Žalobce připustil, že striktně vzato mělo docházet k hlášení změn v projektu před jejich uskutečněním, avšak toto pochybení označil za formální, vyžadované samotným odpůrcem a nemající vliv na naplnění účelu Projektu ani způsobilost výdajů. Rovněž doplnil, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být na případná krácení dotací (odvody) nazíráno zásadou přiměřenosti takového postihu právě ve srovnání s naplněním účelu dotovaného projektu.
27. Žalobce dále na svou podporu citoval z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 12. 2017, čj. 50 Af 5/2017 - 85, týkajícího se původního rozhodnutí žalovaného o I. etapě Projektu a stavěl jej do protikladu s formalistickým pohledem žalovaného. Z právního názoru Krajského soudu v Českých Budějovicích je dle žalobce zřejmé, že žalovaný se měl zabývat zejména otázkou předvídatelnosti změn projektu/stavby (přitom není sporné, zda nastaly či nenastaly, ale zda musely k dodržení účelu Projektu nastat či nikoliv, a jak byly předvídatelné). Krajský soud přitom konstatoval, že je mu ze spisu „*zřejmé, že k navýšení ceny zakázky vedla nezbytnost jiného způsobu založení stavby a stavební úpravy související s požadavkem vyhovět podmínkám stanoveným nově pro daný standard ubytovacího zařízení*“, a současně zavázal žalovaného tyto změny vyhodnotit, a to i z hlediska předvídatelnosti pro žalobce. Soud vyšel z toho, že po přidělení dotace a v době zahájení stavby vydala příslušná autorita nové standardy pro pětihvězdičková ubytovací zařízení, na které musel žalobce reagovat, pokud držel záměr ohledně vybudování pětihvězdičkového ubytovacího zařízení. Aby Projekt splňoval nové standardy, muselo dojít k jeho změně, která dle názoru žalobce byla v době podání žádosti o dotaci nepředvídatelná. Žalovaný se neměl věnovat ani rozdílům mezi dokumentací pro stavební řízení a dokumentací o skutečném provedení stavby, kdy současně měl tento rozpor bez dalšího klást žalobci k tíži, a to navzdory tomu, že se odpůrce s dokumentací předloženou

mu žalobcem v rámci předložení žádosti resp. před podpisem Smlouvy o dotaci spokojil a neměl vůči ní žádných výhrad, stejně jako následně neměl výhrad stavbu kolaudující stavební úřad se skutečným provedením stavby. Žalovaný neměl v rozporu se shora uvedeným rozsudkem opětovně nikterak hodnotit statický posudek předložený žalobcem, který měl žalobce ke změnám vést.

28. Žalobce znovu připomněl, že žalovaný nehodnotil ani převážnou většinu důkazů v řízení provedených (resp. konstatoval jen jejich obsah), a není proto zřejmé, jak ke svým závěrům vůbec dospěl. Žalobce nicméně akcentoval, že právní názor Krajského soudu v Českých Budějovicích se týkal primárně I. etapy Projektu, přičemž těmito nedostatky nejsou zatíženy další etapy Projektu, o jejichž proplacení šlo v Napadeném rozhodnutí.
29. **Čtvrtý žalobní bod** vytýká Napadenému rozhodnutí, že výše postihu (nevyplacená částka) byla stanovena v rozporu se zákonem a Smlouvou o dotaci, přičemž žalovaný nevzal v úvahu, že dotace byla využita k plánovanému (schválenému) účelu. Podle žalobce žalovaný nepřipustně paušalizoval, když zamítl celý jeho návrh na proplacení dotace *en bloc*. Dovolával se posouzení výdaje po výdaji, včetně řádného odůvodnění případné nezpůsobilosti jednotlivého výdaje, a to obdobně jako poskytovatel dotace (odpůrce). I když je sporné řízení správní ovládáno zásadou dispoziční, znovu připomenul, že za účelem naplnění zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu) mohl žalovaný provést i důkazy nenavrhované některou ze stran, směřující ke zjištění skutečného stavu věci. Pokud měl žalovaný u určitého výdaje za neprokázanou jeho způsobilost ze strany žalobce, měl žalobce vyzvat k doložení způsobilosti a teprve poté případně prohlásit výdaj za nezpůsobilý.
30. Žalobce připomněl, že postavil objekt, na který dotaci získal, a účel dotace byl přes určité dílčí změny v realizaci naplněn. Dovolával se usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017 - 33, a zásady přiměřenosti mezi porušením pravidel a výší postihu (i když v jeho případě nejde o stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, závěry kasačního soudu lze dle jeho názoru aplikovat obdobně). Žalovaný tak měl nárok žalobce přiměřeně krátit, a nikoli jej odmítnout jako celek. Měl určit, které výdaje jsou zatíženy vytýkanou vadou, podle níž faktura neodpovídala skutečně provedeným pracím, a u kterých měl za jejich duplicitní fakturování. Žalovaný však dospěl k závěru, že veškeré výdaje jsou nezpůsobilými, ač Smlouva o dotaci byla řádně uzavřena.
31. Žalobce shrnul, že respektuje v případě, kdy *„se prokáže, že některé z výdajů vykázaných žadatelem jako způsobilé byly ve skutečnosti výdaji nezpůsobilými, je samozřejmě na místě v takové výši žalobci proplacení dotace odepřít“*. Odmítl však, že by tuto vadu měly veškeré jím uplatněné výdaje k proplacení, přičemž se *„i na základě jím předložených znaleckých posudků a na základě do jisté míry vágnosti rozpočtu, který je součástí smlouvy o dotaci, domnívá, že pokud takové uplatněné výdaje skutečně existují ve vztahu k II. a III. etapě projektu, je jich výrazná menšina“*. Nicméně dle žalobcova přesvědčení se z Napadeného rozhodnutí nelze dozvědět žádnou konkrétní skutečnost, která jím uplatněné výdaje v rámci II. a III. etapy Projektu činí nezpůsobilými. Taková nezpůsobilost přitom nebyla žalovaným ani prokázána a řádně odůvodněna.

IV. Vyjádření žalovaného

32. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě ze dne 1. 7. 2021** uvedl k žalobním bodům následující s tím, že přitom odkazoval na argumentaci v Napadeném rozhodnutí.
33. K **prvnímu žalobnímu bodu** dovolávajícímu se nicotnosti Napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že rozhodnutí bylo vydáno po účinnosti zákona č. 24/2015 Sb. (20. 2. 2015), z něž jeho věcná příslušnost k rozhodnutí předmětného sporu plyne. Zároveň jeho příslušnost lze dovodit z § 133 odst. 1 správního řádu v kombinaci s § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky ve znění pozdějších předpisů.
34. Pokud žaloba odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 10 Afs 49/2016 - 33, pak měl žalovaný tento odkaz za nepřipadný, ba naopak svědčící právnímu názoru žalovaného, když dle názoru kasačního soudu „[p]ři *mlčení přechodných ustanovení* platí pravidlo *nepravé retroaktivity procesních norem*, tj. *správní orgán v řízení vždy používá aktuálně účinnou procesní úpravu*“. Žalovaný odkázal v té souvislosti též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, čj. 1 Azs 55/2006 - 60.
35. Stran námitky nepřezkoumatelnosti uplatněné pod **druhým žalobním bodem** a údajného rozporu skutkových zjištění s provedeným dokazováním pod **třetím žalobním bodem** žalovaný měl za to, že odůvodnění Napadeného rozhodnutí splňuje zákonné požadavky a řádně se vypořádává s navrženými a předloženými důkazy. Pokud jde o použití odkazu na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, podle něj takový postup „*nepředstavuje chybu, která by způsobovala neplatnost rozhodnutí*“. Odkazované rozhodnutí, které je součástí správního spisu, bylo vydáno v obdobné věci mezi stejnými účastníky řízení, kde žalobce navrhoval provedení totožných důkazů jako v nyní řešené věci. Přepis příslušných částí Rozhodnutí žalovaného o I. etapě (čítajících přes 30 stran) do Napadeného rozhodnutí by dle žalovaného byl na úkor jeho přehlednosti.
36. Žalovaný dále shrnul, že z předmětných znaleckých posudků vyplývá, že se celý rozsah Projektu, metodika rozpočtu, jeho položek a jeho cena měnily. Rozpočet k žádosti o dotaci byl vytvořen na základě projektu pro stavební povolení, resp. pro výběr dodavatele, a obsahoval i agregované položky a komplety. Takto byl schválen pro poskytnutí dotace a následně podle něj bylo fakturováno do září 2009. Poté již platil pro Projekt položkový rozpočet, který byl vytvořen na podkladě dokumentace pro provádění stavby. Oba rozpočty jsou dle žalovaného neporovnatelné, neboť agregované a podrobné položky nejsou kompatibilní. Některé změny proběhly až v průběhu stavby, některé části projektu nebyly realizovány. Veškeré práce nebyly fakturovány podle platného rozpočtu a faktury neodpovídaly prováděným pracím.
37. Žalovaný shrnul, že na základě provedeného daňového řízení sp. zn. MF-12109/2018/1203, které vedlo k vydání Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, má za prokázané, že
- rozsáhlé změny týkající se celého díla (Projektu) byly požadovány žalobcem;
 - nejpodstatnější změny jsou mezi dokumentací pro stavební povolení (prosinec 2004) a dokumentací pro provádění stavby (prosinec 2008);

- položkové rozpočty, které byly součástí druhé smlouvy o dílo a jejího dodatku č. 1, nejsou shodné a nelze na jejich základě provést přiřazení dílčích položek, neboť každý z rozpočtů je vyhotoven na jiné dílo. Rozpočet ke druhé smlouvě o dílo ze dne 5. 1. 2009 byl vypracován na celé stavební dílo definované projektovou dokumentací ke stavebnímu povolení. Rozpočet k dodatku č. 1 druhé smlouvy o dílo z 14. 8. 2009 byl vypracován na celé stavební dílo dle projektové dokumentace pro provádění stavby z prosince 2008 a odpovídá fyzické realizaci stavby. Důvod pro změnu struktury rozpočtu přitom dle žalovaného nebyl v žádném z dokumentů předložených žalobcem uveden;
 - ze subdodávky zadané dodavatelem díla společnosti LUMOS s. r. o. plyne, že prakticky již od začátku výstavby používal dodavatel dvojí značení objektů, které se ale objevilo až v dodatku č. 1 ke druhé smlouvě o dílo ze dne 14. 8. 2009.
38. Žalovaný nezpochybnil, že byl žalobcem realizován Projekt, který slouží účelu, na nějž byla dotace schválena. Žalovaný však má z předložených znaleckých posudků za prokázané, že celý Projekt byl realizován podle dvou různých rozpočtů.
39. Žalovaný měl rovněž za prokázané, že žalobce nepostupoval v souladu s čl. I odst. 3 Smlouvy o dotaci, podle nějž je dotace poskytována pouze na způsobilé výdaje Projektu. Připomněl, že v dotaci je obsažen příspěvek z fondu Evropské unie. Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu pak za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpory.
40. Co se týká **čtvrtého žalobního bodu** a otázky výše postihu, resp. míry krácení dotace, žalovaný uvedl, že v návaznosti na Trestní rozsudek je úplné odepření dotace jediné možné a správné, a tedy i přiměřené. Tři fyzické osoby jednající za žalobce byly tímto rozsudkem dle slov žalovaného „odsouzeny za trestnou činnost vztahující se ke všem etapám předmětné dotace“. Z Trestního rozsudku (body 55, 57, 131, 128, 133) následně žalovaný na podporu svého názoru citoval. Žalovaný zdůraznil, že se jedná o jednu dotaci na celý Projekt a jednotlivé etapy nelze posuzovat odděleně jako samostatné dotace. Žalovaný ke svému vyjádření přiložil jak rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, tak Vrchního soudu v Praze (představující Trestní rozsudek) a na úvaze zdejšího soudu ponechal, zda příslušný soudní spis od těchto soudů vyžádá.
41. Závěrem navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V. Podání osoby zúčastněné na řízení (odpůrce)

42. Osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 21. 7. 2021 sdělila, že hodlá v řízení uplatňovat práva podle § 34 s. ř. s. a ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2021 navrhla zamítnutí žaloby. Připomněla, že po proplacení I. etapy Projektu žalobci vyšlo zejména na základě znaleckých posudků obstaraných osobou zúčastněnou na řízení najevo, že žalobce realizoval jinou stavbu, než na kterou uzavřel dotační smlouvu a na jejíž realizaci vybral zhotovitele, přičemž tyto změny nikdy řádně nenahlásil odpůrci „a místo toho falšoval dokumenty týkající se Projektu, aby vyvolal dojem, že Projekt je realizován ve své původní podobě“. K těmto závěrům měly dospět jak Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, tak Trestní rozsudek.

43. Přezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí tak je podle odpůrce třeba posuzovat v kontextu těchto rozhodnutí, která byla pro žalovaného závazná, byla součástí správního spisu a žalobce je měl k dispozici. Dle odpůrce žalovaný dostatečně vysvětlil, z jakého důvodu v návaznosti na závěry Trestního rozsudku „*nezbylo než uzavřít, že Projekt je dotčen pravomocně potvrzenými nesrovnalostmi, vzhledem ke kterým není možné dosud nevyplacené finanční prostředky [žalobci] proplatit, jelikož by tím došlo v konečném důsledku ke ztrátě v souhrnném rozpočtu Evropské unie*“. K etapizaci projektu uvedla osoba zúčastněná na řízení, že jeho rozdělení na tři etapy je pouze administrativní záležitostí, neboť se stále jedná o realizaci jedné stavby a její postupné proplácení odviselo od potřeby postupného kontrolování a uvolňování dotačních prostředků. Skutečnosti, že stavba byla soutěžena v podstatně jiné podobě, než byla realizována, nebo že změny Projektu byly dány rozhodnutím žalobce, se týkaly celé stavby, tedy všech tří etap.
44. Ke své argumentaci odpůrce dodal, že dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, přičemž dle § 57 odst. 3 téhož zákona je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné. Z toho podle názoru odpůrce vyplývá, že žalovaný si o skutcích popsanych v Trestním rozsudku ani nemohl učinit vlastní úsudek, a proto nemohl aplikovat zásadu volného hodnocení důkazů, a tudíž byl povinen vycházet z popisu skutku uvedeného v Trestním rozsudku a v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu bez dalšího dokazování žádost žalobce zamítnout.
45. Pokud jde o neprovedení některých žalobcem navrhovaných důkazů žalovaným, odpůrce uvedl, že tyto byly nepotřebné a nadbytečné a neprokazovaly způsobilost jím uplatněných výdajů (jejich nezpůsobilost byla naopak vyvrácena Trestním rozsudkem). K žalobcově argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 12. 2017, čj. 50 Af 5/2017 - 85, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že v řízeních, která vyústila ve vydání Trestního rozsudku a Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, byly již veškeré krajským soudem vytýkané nejasnosti vyvráceny zejména znaleckými posudky doc. Rysky a ČVUT, které odpůrce předložil i v řízení ústícím ve vydání Napadeného rozhodnutí.
46. Odpůrce připomněl, že žalobce měl ve sporném správním řízení, které je blízké civilnímu soudnímu řízení, prokázat, že splnil veškeré podmínky pro prokázání svého nároku, tj. proplacení dotace (způsobilost uplatněných výdajů). Rozhodující správní orgán (žalovaný) tak za něj není povinen plnit povinnost tvrzení a důkazní a vyšetřovat skutkový stav, pokud žalobce sám „*nepředložil detailní tvrzení podpořené důkazy*“.
47. Odkaz na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě použitý žalovaným v Napadeném rozhodnutí považoval odpůrce za jednoznačný a určitý, nezakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce měl nadto podle odpůrce odkazované rozhodnutí k dispozici, týkalo se téhož Projektu a dotčené znalecké posudky se týkaly Projektu jako celku, nikoli jednotlivých etap. Odpůrce doplnil, že z Rozhodnutí žalovaného o I. etapě „*je přitom zřejmé, které znalecké závěry správní orgán považuje za základ skutkového stavu. Je rovněž důležité, že znalecké závěry byly promítnuty i do [Trestního rozsudku], tj. staly se součástí popisu skutku, přičemž Ministerstvo financí, které je popisem skutku vázáno, uvedlo v [Napadeném*

rozhodnutí] *relevantní části trestního rozsudku, včetně popisu skutkového stavu*“. Žalovaný také dle názoru odpůrce sám v Napadeném rozhodnutí uvedl, k jakým závěrům na základě uvedených důkazů v rozhodnutí dospěl.

48. Osoba zúčastněná na řízení odmítla i důvodnost posledního žalobního bodu, když dle jejího názoru se zjištěná pochybení týkala Projektu jako celku, tedy všech jeho etap, nešlo aplikovat princip proporcionality jako v sankčním řízení a úspěch navrhovatele (žalobce) ve sporném správním řízení závisel na jím předložených tvrzeních a důkazech ohledně jednotlivých výdajů (jejich způsobilosti). Podle odpůrce nebyl ani dodržen účel dotace, neboť stavba nebyla realizována v původní podobě, na níž byla dotace schválena a na níž byl vybrán dodavatel.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

49. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly splněny podmínky pro rozhodnutí soudu o žalobě bez jednání podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.; soud přitom nepovažoval s ohledem na důvody zrušení Napadeného rozhodnutí za potřebné, resp. by považoval za předčasné provádět dokazování jak obsahem trestního spisu, jenž byl podkladem vydání Trestního rozsudku (navrhoval žalovaný), tak metodikou osoby zúčastněné na řízení k bližší specifikaci změn v projektech (navrhoval žalobce).
50. Soud předesílá, že Napadené rozhodnutí je výstupem sporného řízení správního ve smyslu § 141 správního řádu, zahájeného na návrh žalobce proti osobě zúčastněné na řízení, přičemž spor je veden o výklad, resp. závazky ze Smlouvy o dotaci, která má dle ustálené judikatury správních soudů charakter veřejnoprávní smlouvy *sui generis* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, čj. 9 Afs 38/2013 - 53, publ. 2984/2014 Sb. NSS). Jak shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, čj. 2 Afs 74/2013 - 64: „*Po uzavření veřejnoprávní smlouvy dochází k úpravě vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, který je modifikován jak v oblasti práva hmotného, tak v oblasti práva procesního. Veřejnoprávní smlouva, stejně jako smlouva soukromoprávní, je primárně založena na smluvním konsensu, tj. na vzájemně adresovaných, obsahově shodných a svobodných projevech vůle dvou nebo více stran. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, sp. zn. 2 Afs 49/2007 „[z]ásada pacta sunt servanda je obecným právním principem a vztahuje se i na veřejnoprávní smlouvy.*“ Výše uvedené platí jak pro žadatele o dotaci, který se uzavřením smlouvy stává jejím příjemcem (v tomto případě žalobce), tak pro druhou smluvní stranu veřejnoprávní smlouvy – poskytovatele dotace (zde žalovanou), jakkoliv jej obsah smlouvy předurčil k vrchnostenskému postavení vůči žalobci (tj. k postavení správního orgánu), které ani uzavřením smlouvy zcela neztratil. Ochrana kterékoliv smluvní strany je v případě námítky porušení ustanovení veřejnoprávní smlouvy, nesouhlasu s jejím výkladem nebo při neplnění smlouvy samotné poskytována prostřednictvím sporu z veřejnoprávní smlouvy dle

§ 169 správního řádu, ve spojení s § 141 správního řádu, který iniciuje ta ze stran, která nesouhlasí s postupem druhé smluvní strany. Jakkoliv žalovaná hájí především veřejný zájem, není při případném sporu v postavení prvostupňového orgánu (tedy ve vrchnostenském postavení vůči žalobci), ale v postavení navrhovatelky nebo odpůrkyně (oba účastníci sporného řízení mají rovné postavení – viz § 141 odst. 3 správního řádu), což současně znamená, že v takové pozici není povinna či oprávněna sama posuzovat podání žalobce jako návrh na zahájení sporného řízení a postupovat jej příslušnému správnímu orgánu. Teprve rozhodnutí příslušného orgánu ze sporu z veřejnoprávní smlouvy je (za splnění dalších zákonem stanovených podmínek) rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.“.

51. V rámci tohoto sporu se žalobce před žalovaným domáhal proplacení části dříve schválené dotace osobou zúčastněnou na řízení za II. a III. etapu Projektu v celkové výši 91 372 826,74 Kč, které mu tato osoba jakožto poskytovatel dotace odmítla proplatit, byť i v krácené výši. Žalovaný návrh žalobce zamítl v plném rozsahu. Svůj závěr přitom shrnul tak, že žalobce neunesl v řízení důkazní břemeno podle § 141 odst. 4 správního řádu, a dále, že statutární orgány žalobce a osoba v obdobném postavení jako jeho zaměstnanec spáchaly v souvislosti s dotací na Projekt trestné činy ve prospěch žalobce, jak plyne z pravomocného Trestního rozsudku.
52. Podle § 141 odst. 4 správního řádu platí: „Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.“.
53. Soud dále připomíná, že podle § 10b odst. 1 písm. a) malých rozpočtových pravidel rozhoduje podle správního řádu spory z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci Ministerstvo financí (žalovaný), je-li jednou ze smluvních stran kraj, svazek obcí, jehož členem je hlavní město Praha, nebo Regionální rada regionu soudržnosti (osoba zúčastněná na řízení). Není přitom mezi stranami sporné, že dotaci poskytla, resp. „poskytovatelem“ podle Smlouvy o dotaci byla osoba zúčastněná na řízení a jejím „příjemcem“ byl žalobce.
54. Podle § 10b odst. 3 malých rozpočtových pravidel potom platí, že proti rozhodnutí žalovaného vydaného podle shora citovaného ustanovení tohoto zákona nelze podat odvolání ani rozklad, tedy řádný opravný prostředek ve správním řízení. Proto přichází soudní přezkum na základě správní žaloby na řadu již po jednostupňovém sporném správním řízení.
55. S ohledem na shora uvedené soud nejprve přistoupil k vypořádání **prvního žalobního bodu**, v němž žalobce namítá nicotnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek věcné příslušnosti žalovaného k rozhodnutí uvedeného sporu. Žalobce přitom podal návrh ze dne 28. 5. 2014, kterým předmětné sporné správní řízení zahájil, k Ministerstvu pro místní rozvoj, které následně postoupilo předmětnou věc k rozhodnutí žalovanému. Pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, nemělo by pro nicotnost Napadeného rozhodnutí význam zabývat se dalšími žalobními body.

56. Soud však této námitce nepřisvědčuje a ztotožňuje se s tím, jak svoji věcnou příslušnost zdůvodnil žalovaný v Napadeném rozhodnutí, resp. ve vyjádření k žalobě. I když žalovaný opíral své závěry do značné míry o výklad příslušných ustanovení správního řádu v kombinaci s § 4 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle přesvědčení soudu je pro posouzení otázky věcné příslušnosti stran rozhodování předmětného sporu o vyplacení dotace klíčové a rozhodující, že ke dni 20. 2. 2015 Sb. nabytí účinnosti zákon č. 24/2015 Sb., kterým bylo ustanovení § 10b ve shora reprodukované podobě do malých rozpočtových pravidel vloženo. Tato úprava, z níž kompetence žalovaného k rozhodování sporů, v nichž je osoba zúčastněná na řízení poskytovatelem dotace, výslovně plyne, má přitom charakter *lex specialis* ke správnímu řádu..
57. Žalobce staví svou argumentaci fakticky na tom, že pro posouzení věcné příslušnosti je rozhodný právní stav účinný v okamžiku zahájení řízení (zde již v roce 2014) a jeho případné změny v průběhu řízení v důsledku změny legislativy – při absenci souvisejících intertemporálních ustanovení – nejsou relevantní. S tímto výkladem nicméně soud nemůže souhlasit. Ať již totiž byla či nebyla věcná příslušnost žalovaného k vedení řízení o tomto sporu dána před účinností zákona č. 24/2015 Sb., okamžikem nabytí účinnosti tohoto právního předpisu byla nade vší pochybnost založena a při absenci jiných přechodných ustanovení k této nové procesní úpravě nebylo lze dospět výkladem jiných právních norem (účastníci řízení rovněž takový výklad nepředkládají) k tomu, že by o tomto sporu byl příslušný rozhodnout jiný správní orgán. Is ohledem na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práva a svobod) nelze připustit, aby vrchnostensky o určitých právech a povinnostech soukromých subjektů (zde příjemce dotace) rozhodoval orgán, jehož pravomoc, působnost, resp. příslušnost k takovému rozhodnutí nebyla v okamžiku rozhodování založena, případně již dle účinného právního řádu neexistovala.
58. Jak ostatně plyne již z právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 10 Afs 49/2016 - 33 (jehož se ve svůj prospěch paradoxně dovolává žalobce), bylo-li rozhodnutí ve sporu o zrušení veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace nebo návratné finanční pomoci vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 24/2015 Sb., rozhoduje Ministerstvo financí podle § 10b odst. 1 písm. a) malých rozpočtových pravidel, ve znění zákona č. 24/2015 Sb., třebaže řízení před Ministerstvem financí bylo zahájeno před účinností této novely (což plyne výkladem *a contrario* z čl. II. téže novely pojednávající toliko o odvodech a penále). Tento závěr kasačního soudu formulovaný *stricto sensu* ve vztahu ke sporu o zrušení veřejnoprávní smlouvy je přitom podle názoru Městského soudu v Praze plně přenositelný též na další spory z veřejnoprávních smluv o poskytnutí dotace. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že „[p]ři mlčení přechodných ustanovení platí pravidlo nepravé retroaktivity procesních norem, tj. správní orgán v řízení vždy používá aktuálně účinnou procesní úpravu (viz rozsudky ze dne 25. 7. 2007, čj. 1 Azs 55/2006 - 60, č. 1349/2007 Sb. NSS a ze dne 6. 5. 2016, čj. 10 As 250/2015 - 92, věc *Plzeňská teplárenská, bod 22*)“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 A 144/2015 - 80).

59. Soud tedy neshledal první žalobní námitku důvodnou, neboť Napadené rozhodnutí vydal příslušný správní orgán, tedy žalovaný.
60. Následně soud přistoupil k vypořádání **druhého žalobního bodu** cílícího na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění jeho výroku. Soud předesílá, že žalobní námitky ohledně této materie do značné míry souvisejí s námitkami uplatněnými **též pod třetím žalobním bodem**, podle nějž žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom žalobce spatřuje především v nedostatečném zdůvodnění závěrů žalovaného a řádném neprovedení, resp. vyhodnocení navrhovaných důkazů žalovaným.
61. Soud připomíná, že správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
62. Nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce především v tom, že žalovaný nedostatečně hodnotil důkazy, z nichž činil závěr o skutkovém stavu, že provedl

toliko hodnocení důkazů samostatně, avšak nikoli v jejich souhrnu, a nevypořádal se s argumentací a důkazy předloženými žalobcem. Zvláště se žalobce ohradil proti způsobu hodnocení důkazů v Napadeném rozhodnutí pomocí odkazů na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě. V této souvislosti žalobce akcentoval, že rozsah (ne)způsobilých výdajů v I. etapě na jedné straně a II. a III. etapě Projektu na straně druhé byl rozdílný (šlo o výdaje na různé části díla, resp. Projektu). Rovněž ve vztahu ke skutkovému ději v Trestním rozsudku, na nějž Napadené rozhodnutí odkazuje, žalobce uvedl, že se týkal převážně I. etapy Projektu. Nadto v trestním řízení shledaná snaha odsouzených o urychlení čerpání dotace dle přesvědčení žalobce bez dalšího neznamená, že nevznikly způsobilé výdaje, na něž byla dotace poskytnuta.

63. Soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí z dále vyložených důvodů opodstatněnou.

64. Žalovaný v závěru odůvodnění Napadeného rozhodnutí shrnul, že svůj výrok o zamítnutí návrhu žalobce postavil jednak **(i)** na závěru, že je prokázáno, že žalobce „*neunesl v řízení důkazní břemeno podle § 141 odst. 4 správního řádu... neprokázal, že:*

- *projekt realizoval v souladu se smlouvou o dotaci,*
- *fakturace odpovídala skutečně provedeným pracím, a*
- *některé práce nebyly fakturovány duplicitně.“*

Žalovaný měl pak dále (ii) za prokázáno, že „statutární orgány a osoba v obdobném postavení jako zaměstnanec, spáchaly trestný čin ve prospěch [žalobce]“.

65. Soud proto očekával, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí budou uvedeny skutkový stav a právní hodnocení, které k těmto závěrům (přezkoumatelným způsobem) povedou, přičemž se žalovaný v souladu s ustálenými judikatorními standardy vypořádá též s důkazními návrhy a argumentací účastníků sporného správního řízení podle § 141 odst. 4 správního řádu.

66. Právním základem rozhodným pro posouzení otázky, zda má nebo nemá být dotace proplacena, případně v jaké výši, byla při obecnosti právní úpravy platné v době poskytnutí dotace Smlouva o dotaci. Žalobce tak měl v řízení před žalovaným prokázat, že mu na základě této smlouvy nárok na vyplacení dotace (nebo její části) vznikl; pakliže žalovaný vydal zamítavé rozhodnutí, musel odůvodnit, které povinnosti plynoucí ze Smlouvy o dotaci, na něž je výplata dotace vázána, žalobce nesplnil, resp. neprokázal jejich splnění.

67. Při shora citovaných závěrech žalovaného tak soud především očekával, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvede, **ad (i)** z jakých ustanovení Smlouvy o dotaci, případně právních předpisů plynuly žalobci povinnosti, jejichž dodržení je podmínkou vyplacení dotace a jejichž splnění žalobce dle žalovaného neprokázal, a zejména z jakých konkrétních skutkových okolností (důkazů) závěr o nedodržení těchto pravidel plyne, a **ad (ii)** na základě jakých ustanovení Smlouvy o dotaci, případně právních předpisů bránil pravomocný Trestní rozsudek (o jehož existenci není mezi účastníky řízení sporu), byť částečným, vyplacení poskytnuté dotace žalobci.

68. V Napadeném rozhodnutí v části VI.A, označené „Provedení a hodnocení důkazů“ (str. 13 až 21), žalovaný reprodukoval obsah důkazů předložených žalobcem jakožto

navrhovatelem a osobou zúčastněnou na řízení jakožto odpůrcem a uvedl, jaké skutečnosti z nich má za prokázané. V části VI. B nazvané „Právní hodnocení věci“ (str. 21 až 24 Napadeného rozhodnutí) pak žalovaný učinil právní závěry.

69. Co se týká závěru **ad (i)**, žalovaný se na str. 13 až 15 Napadeného rozhodnutí zabýval obsahem Smlouvy o dotaci (reprodukoval ustanovení čl. IV odst. 1, 2 a 4, čl. VI odst. 2 a 4, čl. VIII odst. 1 a 2 písm. e), čl. IX odst. 10 a čl. XII odst. 1). Pokud jde o obsah a hodnocení následujících důkazů: Expertní posudek PRO INREA CZ a.s. ze dne 7. 8. 2015, Znalecký posudek č. 36/2015 zpracovaný A-Consult plus, spol. s r.o. (předložené žalobcem), Znalecký posudek č. 2355/14/2017 ze dne 24. 4. 2017 Stavebně-ekonomické posouzení dotačního projektu s názvem „Relaxační a regenerační centrum Hluboká nad Vltavou“ reg. č. projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00494, Znalecký posudek č. 283-17 „Fakturace zhotovitele stavby Relaxační a regenerační centrum Hluboká nad Vltavou“ reg. č. projektu CZ.1.14/3.1.00/02.00494“ a Zpráva o auditu operace č. j. MF-66439/2013/52 ze dne 24. 2. 2014 (předložené odpůrcem), žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí toliko bez dalšího paušálně odkázal na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě.
70. Na str. 21 a 22 Napadeného rozhodnutí v rámci právního hodnocení věci pak žalovaný staví závěr o porušení dotačních podmínek žalobcem na interpretaci čl. I odst. 3, čl. IV odst. 4, čl. V odst. 3, čl. VI odst. 3, 5, 6 a 8 a čl. VIII odst. 1 Smlouvy o dotaci.
71. Žalovaný nejprve správně uvedl, že z čl. I odst. 3 Smlouvy o dotaci plyne, že se dotace poskytuje pouze na způsobilé výdaje Projektu s tím, že podrobný popis způsobilých výdajů uvádí rozpočet Projektu, který je přílohou této smlouvy. Mezi stranami pak bylo sporné, zda z původního rozpočtu Projektu z února 2008 vycházela i druhá smlouva o dílo a zda byl podle tohoto rozpočtu Projekt ve skutečnosti stavebně realizován. Jestliže žalovaný dospěl v rámci právního hodnocení věci **ad (i)** k závěru, že tomu tak nebylo, opřel jej přitom bez dalšího o znalecký posudek č. 2355/14/2017 a znalecký posudek č. 283-17 (oba předložené odpůrcem) s tím, že jejich „*obsah je podrobně rozebrán v pravomocném*“ Rozhodnutí žalovaného o I. etapě. Stejným způsobem odůvodnil žalovaný svůj závěr o tom, že má za prokázané, že fakturace byla od počátku prováděna podle rozpočtu k druhé smlouvě o dílo a jejího dodatku č. 1. Odkazem na znalecký posudek č. 2355/14/2017 pak žalovaný podložil rovněž svůj závěr o tom, že ke změně projektu založení stavby došlo v rozporu s čl. VIII odst. 1 Smlouvy o dotaci již před podpisem první smlouvy o dílo a před zahájením stavebních prací. Z obou uvedených znaleckých posudků, jejichž obsah a hodnocení opět vyřešil odkazem na Rozhodnutí žalovaného o I. etapě, měl na str. 22 Napadeného rozhodnutí žalovaný rovněž za prokázané, že
 - Projekt nebyl realizován podle původní dokumentace ke stavebnímu povolení, aniž by změny měly charakter nepředvídatelných;
 - položkový rozpočet ke druhé smlouvě o dílo ze dne 5. 1. 2009, jenž byl vypracován na stavební dílo definované projektovou dokumentací ke stavebnímu povolení, a položkový rozpočet k dodatku č. 1 ke druhé smlouvě o dílo ze dne 14. 8. 2009, který byl vypracován na stavební dílo dle projektové dokumentace pro provádění stavby z prosince 2008 a odpovídá fyzické realizaci stavby, nejsou shodné;

- dodavatel stavby podstatně měnil rozsah předmětu plnění, neprovedené práce nebyly vypuštěny z fakturace ani přeceněny, byly fakturovány práce, které nebyly ve skutečnosti prováděny, byly upravovány částky ve sloupcích rozpočtů (k dofakturaci), některé práce byly fakturovány duplicitně. Do srpna 2009 měl být fakturován jiný rozsah prací, než byl skutečně prováděn, ač byly zjišťovací protokoly podepsány za objednatele i zhotovitele;
 - nejpozději od 29. 8. 2008 používal dodavatel dvojí značení objektů, které se objevilo až v dodatku č. 1 ke druhé smlouvě o dílo ze dne 14. 8. 2009.
72. Soud k této žalovaným použité „technice“ odkazu na jiné rozhodnutí žalovaného vydané v jiném správním řízení se stejnými účastníky nejprve obecně uvádí, že nenamítá ničeho proti stručnosti a přehlednosti správních rozhodnutí. Míra jejich přezkoumatelnosti není zcela jistě *a priori* odvislá od délky obsahu jejich odůvodnění či snad počtu jeho stran. (Ne)přezkoumatelnost rozhodnutí jde ovšem ruku v ruce s konkrétností argumentace správního orgánu v daném rozhodnutí a srozumitelnou a logickou provazbou jeho právních závěrů na popsání skutková zjištění vyvozená z provedených důkazů založených ve spisu.
73. Jestliže žalovaný své klíčové závěry **ad (i)** opřel o dva znalecké posudky předložené odpůrcem a naopak posudky a vyjádření předložené navrhovatelem shledal nedostatečnými pro vyhovění návrhu, soud zásadně nemá nic proti tomu, pokud v situaci, kdy takové důkazní prostředky již byly použity v jiném řízení a správní orgán z nich činí stejné skutkové závěry, byla argumentace správního orgánu v obou rozhodnutích obdobná. Za podmínky, že je dřívější rozhodnutí účastníkům řízení známo a ti současně mohou předvídat, že z něj správní orgán bude vycházet i v aktuálním řízení, tj. takové rozhodnutí je součástí podkladů, k nimž se mohli vyjádřit v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a případně tak upozornit na skutkové a právní odlišnosti obou věcí, nevylučuje soud ani to, že by hodnocení některých důkazů mohlo být provedeno stručnějším způsobem reflektujícím míru obdobnosti skutkových východisek v jednotlivých věcech. Nicméně i v takovém případě musí správní orgán do aktuálního rozhodnutí přenést alespoň stěžejní závěry, které z toho kterého důkazu dovozuje. To tím spíše platí v řízení sporného charakteru, zvláště pak za situace, kdy účastník řízení (zde žalobce) poukazuje na zcela nesrovnatelné skutkové okolnosti v obou řízeních (zde proplacení prací na I. etapě vs. II. a III. etapě Projektu), kdy správní orgán musí v návaznosti na argumentaci účastníka řízení popsat a přezkoumatelným způsobem zdůvodnit, v čem jsou obě věci obdobné nebo naopak rozdílné, a proč je tudíž možno z hodnocení důkazů provedeného v dřívějším řízení vycházet.
74. Těmto elementárním požadavkům však žalovaný v nyní posuzované věci nedostál a v podstatě lakonicky konstatoval plnou použitelnost vyhodnocení důkazů v Rozhodnutí žalovaného o I. etapě rovněž v řízení završeném vydáním Napadeného rozhodnutí. Z takového postupu přitom soudu není zřejmé, které konkrétní závěry toho kterého znaleckého posudku vyhodnoceného žalovaným dříve při rozhodování o povinnost žalobce zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s vyplacením části dotace za I. etapu Projektu vzal žalovaný za rozhodné z hlediska tvorby skutkových závěrů pro

účely rozhodování o návrhu na proplacení části dotace za II. a III. etapu Projektu a z jakých důvodů. Z paušálního odkazu žalovaného na obsah jiného rozhodnutí není patrné, proč jsou všechny výdaje uplatněné žalobcem v předmětných etapách k proplacení *en bloc* výdaji nezpůsobitelnými. Žalovaný tudíž ani fakticky nijak neodůvodnil, proč na základě poznatků plynoucích z v řízení předložených znaleckých posudků nemá žalobce nárok na výplatu dotace vůbec, tedy ani částečně.

75. Soud přitom ve světle shora popsanych východisek nepřehlédl ani to, že ze spisového přehledu a řazení správního spisu plyne, že Rozhodnutí žalovaného o I. etapě bylo evidentně do spisového materiálu zařazeno až po seznámení se žalobce a odpůrce s podklady rozhodnutí, k němuž došlo dne 27. 1. 2021, kdy obě strany nahlížely do spisu. Rozhodnutí žalovaného o I. etapě je poslední položkou spisu (41) předcházející Napadenému rozhodnutí (42), ve spisovém přehledu o něm očividně učinila poznámku stejná ruka, jako o Napadeném rozhodnutí [patrně jiná osoba, než ta, jež činila poznámku o protokolech o nahlížení do spisu (položky 39 a 40)]. Žalobci tak nebylo při seznamování se s podklady Napadeného rozhodnutí vyjeveno, že žalovaný zamýšlí vycházet rovněž z Rozhodnutí žalovaného o I. etapě (jakkoli ho zřejmě znal), a nemohl na tuto okolnost reagovat ve svém případném vyjádření podle § 36 odst. 3 správního řádu; na doplnění tohoto podkladu do správního spisu přitom nebyl odpovídajícím procesním postupem upozorněn ani později do okamžiku vydání Napadeného rozhodnutí (soud pro úplnost připomíná, že Rozhodnutí žalovaného o I. etapě žalobce napadl správní žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, a i když zdejšímu soudu není obsah tohoto soudního spisu znám a ani účastníci tohoto řízení jej soudu nijak nepřibližují, lze legitimně předpokládat, že se s tam uvedeným hodnocením důkazů žalovaným žalobce neztotožnil).
76. Bez relevance v této souvislosti podle zdejšího soudu není ani závěr vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2019, čj. 55 A 75/2018 - 24, který se sice týkal odkazu na vypořádání stejných námitek účastníka řízení, nikoli stejných důkazů, v jiném rozhodnutí, ale co do podstaty samé je dle přesvědčení soudu použitelný i na nyní projednávanou věc. Krajský soud správně uvedl, že „[o]dkazy na jiná rozhodnutí mají smysl tehdy, pokud se žalovaný plně ztotožňuje s vypořádáním konkrétní opakovaně uplatněné námitky a nemělo by žádného významu uvedenou argumentaci kopírovat do dalšího rozhodnutí, nebo též tehdy, pokud odvolatel uplatňuje totožné odvolací námitky a odvolací orgán se jimi již dostatečně v předchozím řízení zabýval. Avšak vždy, když žalovaný přistoupí k odkazu na jiné své rozhodnutí, nebo případně na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl by identifikovat námitku, na jejíž vypořádání odkazuje, a zároveň by měl do napadeného rozhodnutí vtělit závěr, který byl v odkazovaném rozhodnutí přijat, případně by mělo vypořádání uplatněné námitky z odkazovaného rozhodnutí jasně vyplývat. Nelze akceptovat postup, ve kterém žalovaný toliko bez bližší specifikace odkáže na odůvodnění jiného svého rozhodnutí, aniž by bylo z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se jednotlivými námitkami skutečně zabýval.“.
77. Soud zdůrazňuje, že žalobce zjevně nebyl ztotožněn se závěry, které žalovaný ze znaleckých posudků předložených odpůrcem v řízení vyústivším v Rozhodnutí žalovaného o I. etapě vyvodil, a na svou obranu předkládal jiné posudky a odborná vyjádření. Jejich vyhodnocení ve vzájemné souvislosti pak nade vší pochybnost není

v odůvodnění Napadeného rozhodnutí provedeno, když žalovaný v podstatě jen shrnul, že za rozhodující pro své závěry bere posudky předložené odpůrcem a vyhodnocené v jiném řízení a rozhodnutí, na něž ve stručnosti odkázal, aniž by jej včas založil do správního spisu v projednávané věci.

78. Zejména však soud považuje za klíčové, že žalovaný se nijak nevypořádal s argumentací žalobce zpochybňující klíčovou úvahu žalovaného, že závěry dovozené správním orgánem ohledně výdajů uplatněných v rámci I. etapy Projektu jsou plně bez bližšího zdůvodnění použitelné i v předmětném řízení týkajícím se plateb za II. a III. etapu Projektu. I z tohoto pohledu tak má soud Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
79. Pokud jde o závěr žalovaného **ad (ii)**, který vyvozuje z Trestního rozsudku, soud připomíná, že správní orgány jsou vázány pravomocným rozsudkem o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá [srov. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Takový rozsudek může nepochybně být zásadním podkladem pro správní rozhodnutí a podle § 53 odst. 3 správního řádu platí, že není-li dokázán opak, je třeba mít za pravdivé to, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Soud však současně zdůrazňuje, že odsouzenou osobou podle Trestního rozsudku nebyl žalobce jakožto právnická osoba, ale fyzické osoby, které za něj jednaly. Bylo proto povinností žalovaného zdůvodnit případnou provazbu mezi trestní odpovědností těchto fyzických osob za jednání posuzované v trestním řízení a ztrátou nároku žalobce na proplacení dotace na výdaje související s realizací II. a III. etapy Projektu.
80. Soud v souladu s žalovaným konstatuje, že v čl. VIII odst. 2 písm. e) Smlouvy o dotaci žalobce prohlásil, že *„nemá v rejstříku trestů záznam o pravomocném odsouzení pro trestný čin, jehož skutková podstata souvisí s jeho předmětem podnikání, paděláním či pozměňováním veřejné listiny nebo úplatkářstvím, nebo pro trestný čin hospodářský anebo trestný čin proti majetku podle hlavy druhé a deváté části druhé zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, ani proti němu nebylo v souvislosti s takovým trestným činem zahájeno trestní stíhání podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů; je-li příjemce právnickou osobou, týká se prohlášení podle tohoto ustanovení všech osob, které jsou jejími statutárním orgánem nebo obdržely plnou moc za účelem zastupování právnické osoby pro účely a realizaci této Smlouvy“*, a dále na sebe přijal povinnost, že v případě, pokud citovaná situace nastane, sdělí tuto informaci neprodleně poskytovateli dotace (odpůrci). V okamžiku podpisu Smlouvy o dotaci bylo uvedené čestné prohlášení bezesporu pravdivé.
81. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí však není jasné, zda žalobce opomněl splnit svoji shora uvedenou povinnost neprodleně nahlásit odpůrci nabytí právní moci Trestního rozsudku (k čemuž došlo až doručením rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, čj. 5 To 78/2019 - 10768, jeho adresátům), a zda mu žalovaný k tíži klade právě takovou okolnost, a především ani to, jaký význam má odsouzení tam uvedených fyzických osob na osud poskytnuté dotace. I když dle čl. IX odst. 10 Smlouvy o dotaci měl odpůrce právo pozastavit proplácení finančních prostředků dotace, z argumentace žalovaného není nikterak seznatelné, v jakém rozsahu a z jakého důvodu případně žalobce ztratil právo na proplacení její části za II. a III. etapu Projektu. Ač Městský soud v Praze

nezpochybňuje (ani nemůže) závěry uvedené v Trestním rozsudku a je mu zřejmá existence skutkové souvislosti mezi jednáním dotčených fyzických osob a žalobce, postrádá v Napadeném rozhodnutí právní argumentaci, ať již vycházející z příslušných právních předpisů nebo ze Smlouvy o dotaci, případně jiných, pro žalobce závazných dokumentů, z níž by bylo lze dovodit, že na základě trestního odsouzení těchto fyzických osob ztratil žalobce bez dalšího celý nárok na proplacení schválené dotace na Projekt.

82. S ohledem na vše výše uvedené zdejší soud k druhému žalobnímu bodu uzavírá, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a soud je proto musel podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.
83. Jak již soud uvedl, s (ne)přezkoumatelností Napadeného rozhodnutí úzce souvisí **třetí žalobní bod**, v němž žalobce napadal vady provedeného dokazování a skutkových zjištění učiněných žalovaným.
84. Soud přisvědčuje žalobci, že z Napadeného rozhodnutí (konkrétně části VI.) není zřejmé, z jakých důvodů vzal žalovaný skutkový stav za prokázaný po provedení jednotlivých důkazních prostředků předložených oběma stranami a vyhodnocení z nich plynoucích důkazů jednotlivě i ve vzájemné souvislosti právě tak, jak jej vymezuje v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalovaný sice přesně uvedl důkazní prostředky, z nichž při posuzování věci vycházel, a alespoň stručně nebo odkazem uvedl jejich obsah, v některých případech pak i co z nich má za prokázané, avšak zcela rezignoval na vypořádání se s jejich (minimálně stranami tvrzenou) kontradiktorností, která je pro sporné řízení příslušná. Soud nepřehlédl, že pro právní posouzení věci byly pro žalovaného v podstatě klíčové čtyři důkazní prostředky, a to Smlouva o dotaci, dva znalecké posudky předložené odpůrcem a Trestní rozsudek. Nicméně žalovaný se již v Napadeném rozhodnutí nezabýval tím, jaký význam měly, popřípadě z jakého důvodu význam neměly další provedené důkazní prostředky, zejména ty předložené žalobcem. To mu ovšem poněkud paradoxně nebránilo dospět k závěru (stejně jako osobě zúčastněné na řízení), že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání způsobilosti uplatněných výdajů na realizaci II. a III. etapy Projektu. Soud by totiž zvláště při takovém závěru očekával, že žalovaný uvede, v čem konkrétně považuje důkazní prostředky předložené žalobcem za nedostatečné, resp. z nich plynoucí poznatky za vyvrácené jinými důkazy v řízení provedenými. V tomto ohledu je proto Napadené rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
85. Soud nemůže vyloučit, že žalovaný na základě řádného odůvodnění, resp. zhodnocení skutkového stavu a jeho právního posouzení, včetně vyhodnocení rozdílných či společných prvků pro I. etapu na jedné straně a II. a III. etapu Projektu na straně druhé, dospěje k závěru o *en bloc* (paušální) nezpůsobilosti všech výdajů žalobcem uplatněných. Nicméně nedostatky odůvodnění Napadeného rozhodnutí i v soudu vyvolávají stejné otázky jako v žalobci, totiž že z rozhodnutí není patrné, které konkrétní výdaje jsou nezpůsobilé, které byly fakturovány duplicitně, kde faktura neodpovídala skutečným pracím a zda byl Projekt skutečně ve všech ohledech realizován v rozporu se Smlouvou o dotaci, přičemž změny jdou k tíži žalobce.
86. Pokud jde o namítané nesplnění poučovací povinnosti žalovaným ohledně nedostatečnosti žalobcova návrhu v rovině tvrzení i důkazní (resp. namítanou překvapivost závěru

správního orgánu o neunesení důkazního břemene), soud obecně souhlasí s žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, že sporné řízení správní dle § 141 správního řádu je ovládáno primárně zásadami dispoziční a projednací (jako civilní soudní spor). I v tomto typu řízení se pak uplatní obecná poučovací povinnost podle § 4 odst. 2 správního řádu vztahující se primárně k procesním právům účastníka řízení. Dovolávají-li se pak strany řízení podpůrně aplikace pravidel civilního procesu soudního, soud připomíná, že i pro soudy v občanskoprávních sporech plyne tato poučovací povinnost z § 5 o. s. ř. Poučovací povinnost orgánů veřejné moci se až na zákonem výslovně stanovené výjimky nevztahuje na otázky hmotného práva.

87. Základní přístup k plnění poučovací povinnosti správními orgány vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010 - 214 (publ. 2235/2011 Sb. NSS): *„Dle § 4 odst. 2 správního řádu poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu (viz Vedral, J. op. cit. v bodě [21] shora, s. 77 - 79).“*. Kasační soud zároveň doplnil, že do poučovací povinnosti nespadá návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku (srov. rozsudek ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 2010 - 76).
88. Vedle toho je podle Městského soudu v Praze nutno přihlížet ke specifickým sporného řízení správního ve smyslu § 141 správního řádu. Z odstavce 4 tohoto ustanovení se jednak podává, že ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy (což se v projednávané věci také stalo). Věta druhá a třetí dále normují, že pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné, tedy z úřední povinnosti (což v projednávané věci podle žalovaného zjevně nebylo potřeba), a dále povinnost správního orgánu vycházet při zjišťování skutkového stavu v případě, kdy účastníci neoznačí důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, z důkazů, které byly provedeny.
89. Jak ostatně k výkladu § 141 odst. 4 správního řádu uvádí odborná literatura: *„Toto ustanovení upravuje speciálně způsoby dokazování ve sporném řízení, které se podobá dokazování soudu při postupu podle občanského soudního řádu. Též ve sporném řízení je povinností správního orgánu zjistit skutečný stav věci. Správní orgán však vychází přednostně z důkazů, které byly účastníky navrženy, a teprve pokud navrhované důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Dále je účastník vystaven nebezpečí, že pokud neoznačí důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny, neboť ve sporném řízení není správní orgán povinen tak široce zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch i v*

neprospěch jako v „klasickém“ správním řízení.“ (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019). Riziko ztráty sporu z důvodu neunesení důkazního břemene proto nese účastník řízení. To však bez dalšího neznamená, že nad rámec obecné poučovací povinnosti správního orgánu o procesních právech dle § 4 odst. 2 správního řádu a postupu při dokazování výslovně předvídaném v § 141 odst. 4 téhož zákona nastupuje – v řízení ovládaném zásadami dispoziční a projednací – jakási nepsaná povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o hrozbě neúspěchu ve věci pro neunesení důkazního břemene. Takovou povinnost totiž zákon správnímu orgánu neukládá.

90. Jinými slovy, podle přesvědčení soudu se ve sporném řízení podle správního řádu, ani při ústavně aprobovaném imperativu zákazu překvapivých rozhodnutí, který má svůj základ v právu na spravedlivý proces (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 212/06), neuplatní pravidla obsažená pro rozhodování soudu v civilním řízení v § 118a odst. 3 o. s. ř., podle kterého v případě, kdy zjistí, že účastník dosud nenavrhł důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy. Jde o právní úpravu speciální, již nelze bez dalšího aplikovat v odlišném typu řízení vedeném podle jiného právního předpisu. Právě uvedený závěr podporuje též rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k (ne)použitelnosti tohoto civilně-procesního pravidla v soudním řízení správním (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2014, čj. 6 As 1/2014 - 30), a to i v případě žalob na ochranu před nezákonným zásahem.
91. Soud dále na dosavadním skutkovém půdorysu a při konstatované nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí nemůže dát bez dalšího za pravdu žalobci v námitce, že žalovaný byl povinen provést ke zjištění skutkového stavu další důkazy z úřední povinnosti ve smyslu § 141 odst. 4 věta druhá správního řádu. Soud rozhodně nevylučuje, že závěry ve sporné věci lze učinit na základě důkazů v řízení již provedených, a to při jejich bližším vyhodnocení na základě pečlivě provedené volné úvahy, jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Na druhou stranu nemůže soud *a priori* vyloučit ani situaci, že takováto úvaha žalovaného může vést k potřebě dalšího dokazování dílčích skutečností.
92. Námitky uplatněné pod třetím žalobním bodem tak soud neshledává důvodnými v tom směru, že žalovaný měl žalobce upozornit na riziko ztráty sporu pro neunesení důkazního břemene, neboť důkazy předložené žalobcem vyhodnotil jako nezpůsobilé k prokázání jím tvrzeného nároku, a poskytnout mu lhůtu k případnému uplatnění dalších důkazních návrhů.
93. Soud v této souvislosti pro úplnost dodává, že se neztotožňuje s argumentací osoby zúčastněné na řízení, z níž plyne, že žalobce v podstatě nepředložil žádné konkrétní důkazy k prokázání způsobilosti jím uplatněných výdajů. Tyto jsou jednak součástí spisu vedeného osobou zúčastněnou na řízení vztahujícího se k předmětným žádostem o proplacení dotace a dále svůj nárok žalobce podporoval zejména posudky a odbornými vyjádřeními. Soud netvrdí a v této fázi sporu mu ani nepřísluší tvrdit, že žalobcem předložené důkazy jsou dostačující pro vyhovění (byť třeba jen částečnému) jeho nároku,

anebo že jejich obsah nevyvracejí důkazy předložené odpůrcem, avšak nelze je bez dalšího *a priori* klasifikovat jako důkazní návrhy nerelevantní či nekonkrétní.

94. Co se týká námitek souvisejících se změnami Projektu, resp. posouzení souladu faktické realizace Projektu (a výdajů s tím spojených) s odsouhlasenými dotačními podmínkami, soud upozorňuje, že podle čl. VI. odst. 5 a 6 Smlouvy o dotaci se žalobce (příjemce dotace) zavázal informovat odpůrce (poskytovatele dotace) o všech skutečnostech a změnách, které mají vliv na plnění této smlouvy, zejména se zavázal poskytovateli dotace neprodleně oznámit jakékoli zamýšlené změny v průběhu realizace projektu. Jakkoli tedy soud nezpochybňuje judikatorní závěry, jichž se žalobce dovolává a z nichž plyne, že změny v realizaci dotačních projektů mohou za určitých okolností nastat, aniž by příjemce dotace ztratil nárok na dotaci, musí zdůraznit, že podle Napadeného rozhodnutí, resp. Trestního rozsudku žalovaný žalobci vytýkal v podstatě úmyslné neplnění informační povinnosti řádným způsobem podle Smlouvy o dotaci, odlišnost fakturace od skutečně provedených prací, včetně fakturace duplicitní, což je zásadně jiný (závažnější) druh jednání, než změna Projektu vyžádaná okolnostmi a odůvodněně komunikovaná poskytovateli dotace. Soud (a koneckonců ani žalovaný) nikterak nerozporuje, že ke změnám projektů, na něž se dotace vztahují, může dojít a dochází, s čímž počítají i metodické materiály odpůrce. Podstata vytýkaného jednání žalobce je však jiná.
95. Jestliže se v rámci tohoto žalobního bodu žalobce dovolával skutečnosti, že změny Projektu v rozporu s dotačními podmínkami se týkaly pouze I. etapy Projektu, bude v souladu s dříve uvedeným úlohou žalovaného v dalším řízení přezkoumatelným způsobem odůvodnit, nakolik je toto žalobcovu tvrzení (ne)opodstatněné.
96. Pokud jde o **čtvrtý žalobní bod**, podle kterého žalovaný nepřípustně paušalizoval, když zamítl celý jeho návrh na proplacení dotace *en bloc*, soud odkazuje na již výše vyřčené. Sice nevylučuje, že žalovaný při řádném odůvodnění, resp. zhodnocení skutkového stavu a jeho právním posouzení, znovu dospěje k závěru o paušální nezpůsobilosti všech výdajů žalobcem uplatněných, avšak nedostatky odůvodnění Napadeného rozhodnutí mají za následek, že z něj není zřejmé, které konkrétní výdaje jsou nezpůsobilé a proč případně jsou nezpůsobilými všechny žalobcem uplatněné výdaje. Soud nemůže *a priori* přitakat žalobci v tom, že žalovaný musí posoudit jeho žádost výdaj po výdaji, ale pokud výdaje bude považovat za nezpůsobilé plošně nebo žádost jako celek za neoprávněnou, musí takový závěr řádně zdůvodnit (skutkovými okolnostmi vyplývajícími z provedených důkazů a jejich právním hodnocením ve světle Smlouvy o dotaci, případně relevantní legislativy či judikatury). Nesmí rovněž s ohledem na žalobcovu argumentaci především opomenout vysvětlit, z jakého důvodu zvolil stejný přístup k výdajům uplatněným za I. etapu na jedné straně a II. a III. etapu Projektu na straně druhé.
97. Jestliže se žalobce dovolával v souvislosti s krácením nároku na dotaci toho, že naplnil její účel, zásady přiměřenosti a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017 - 33 [„*Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu*“],

odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel).“], soud v dané situaci nemůže tuto námitku posoudit, neboť k otázce přiměřenosti postihu lze v souladu s tímto rozhodnutím rozšířeného senátu přistoupit teprve poté, co bude postaveno najisto, jaké povinnosti žalobce porušil a ve vztahu ke kterým výdajům. Teprve po vymezení protiprávního jednání a určení, kterých výdajů se týká, lze případně aplikovat zásadu přiměřenosti. S ohledem na konstatované vady odůvodnění Napadeného rozhodnutí tak soud prozatím nemohl zaujmout stanovisko k tomu, zda finanční postih žalobce byl (ne)přiměřený.

98. Pokud se pak v této souvislosti žalovaný ve vyjádření k žalobě dovolává toho, že úplné odmítnutí nároku žalobce vyplývá z Trestního rozsudku, taková úvaha není v odůvodnění Napadeného rozhodnutí obsažena a rozvedena, resp. žalovaný sice cituje pasáže Trestního rozsudku o výši škody způsobené trestným činem třech odsouzených fyzických osob, aniž by však k nim připojil jakoukoli vlastní úvahu, proč z trestné činnosti těchto osob jednajících za žalobce (o tom není mezi stranami sporu a žalovaný tuto skutečnost v Napadeném rozhodnutí uvedl) vyplývá plná ztráta nároku žalobce (právnícké osoby) na dotaci podle konkrétních ustanovení dotačních pravidel, jehož posouzení je v kompetenci žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

99. Soud závěrem **ve vztahu k druhému až čtvrtému žalobnímu bodu** shrnuje a pro vyloučení pochybností zdůrazňuje, že v žádném případě netvrdí, že má žalobce na vyplacení dotace nárok a případně v jaké výši. Už sama skutečnost, že v trestněprávní rovině byly osoby jednající za žalobce v souvislosti s tímto dotačním projektem shledány vinnými, je alarmující a nepochybně klade na odpůrce i žalovaného povinnost pečlivě vážit, zda a v jakém rozsahu žalobci nárok na proplacení vznikl. Jde však o různé právní otázky posuzované v různých druzích řízení. Žalovaný bezpochyby může a má vzít za podklad svého rozhodnutí o návrhu žalobce i jiná rozhodnutí orgánů veřejné moci, která s tímto případem věcně nebo personálně souvisejí (včetně svých vlastních rozhodnutí). Své závěry však musí v rozhodnutí vyložit přezkoumatelným způsobem, tj. logicky, uceleně a srozumitelně, při konstatování, jaká skutková zjištění z provedených důkazů učinil a jak je v daném právním rámci (zejména vymezeném Smlouvou o dotaci) hodnotil, pokud jde o nárok na vyplacení dotace nebo její části, včetně vypořádání se s argumentací žalobce jakožto navrhovatele, zejména pak jeho námitkami zpochybňujícími použitelnost již existujících závěrů žalovaného ve vztahu k I. etapě Projektu i na jeho II. a III. etapu. Není pak úlohou soudu ve správním soudnictví, aby za této situace namísto věcně příslušného žalovaného celý spor žalobce s odpůrcem po věcné stránce řešil a za žalovaného patřičnou argumentaci domýšlel, resp. vytvářel, jestliže se žalovaný přezkoumatelným způsobem argumentací a důkazními prostředky předloženými stranami nezabýval a nepředestřel důvody, pro které dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno pro vyhovění jeho návrhu.

100. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného pro vady uvedené v § 76 odst. 1 písm. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný zohlední závěry uvedené v bodech 61 až 99 tohoto rozsudku.
101. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
102. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje pouze zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, neboť žalobce nebyl v řízení zastoupen (jednal za něj soudem ustavený opatrovník). Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. září 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu